

loven og har forhandlet med Finansudvalget, hvor der jo sidder Repræsentanter for alle Partier her i Salen, derom. Da man imidlertid ikke i Udvalget har kunnet enes om denne Fremgangsmaade, har jeg valgt den at forelægge Forslaget ved særligt Lovforslag. Herved anbefaler jeg Lovforslaget paa det bedste til det høje Ting.

Formanden: Derefter har Finansministeren Ordet for at fremsætte de i Dag anmeldte Lovforslag.

Finansministeren (Vilhelm Lassen): Det første Forslag, jeg skal have den Ære at fremsætte, er Forslag til Lov om Pensioner og Understøttelser i Anledning af Tronskiftet. Ærede Medlemmer ville erindre, at jeg i sidste Rigsdagssamling efter Tronskiftet ved en særlig Lov fik Bemyndigelse til foreløbig at udrede Pensioner og Understøttelser til Embedsmænd og Betjente, der havde været ansatte under Civillisten, efter de hidtil brugte Regler. Denne foreløbige Bemyndigelse er benyttet til i Sommerens Løb at afholde de forfaldne Dele af Pensionerne. Det, som nu foreslaas, er et Forslag til Lov, hvorved Forholdet endelig ordnes.

Dette Forslag er udarbejdet ganske efter de sædvanlige Regler. Der er kun paa et Punkt en ny Ting i Forslaget, og det er i § 5, hvor der bestemmes, at de Hofembedsmænd og Betjente, der indtil Tronskiftet stode i den gamle Civillistes Tjeneste, og som havde været i Tjenesten i mindst 29 Aar, skulle, hvis de overgaa i den nye Civillistes Tjeneste, have deres Pension beregnet, som om de afgik ved Tronskiftet. Denne Pension er derefter hvilende, men kommer dem til gode, naar de træde ud af den nye Civillistes Tjeneste. I øvrigt er Forslaget ganske i Overensstemmelse med de hidtil fulgte Regler, og jeg skal tillade mig at anbefale det til det høje Tings Velvillie.

Det andet Forslag angaar en livsvarig aarlig Hædersgave til Veteranerne fra 1848—50. Ærede Medlemmer ville erindre, at Spørgsmaalet om at give en livsvarig Hædersgave til Veteranerne saavel fra 1848—50 som fra 1864 gentagne Gange har været oppe her i Tinget, blandt andet ved et Andragende, saa vidt jeg husker i sidste Rigsdagssamling, som var Genstand for Forhandling i Finansudvalget og ogsaa her i Tinget. Man veg den Gang tilbage for at realisere Tanken, fordi det viste sig, at selv med en meget beskedent aarlig Under-

støttelse vilde det andrage meget betydelige Beløb. Efter hvad man kunde konstatere den Gang, var der 7,000 Veteraner fra 1848—50 tilbage og 23,000 Veteraner fra 1864, tilsammen 30,000. En aarlig Understøttelse eller Hædersgave af blot 100 Kr. til hver af dem vilde andrage 3 Millioner Kr. om Aaret. Man var da enig om ikke at fremme Andragendet, og det blev ikke henvist til Finansministeren. Imidlertid have de gamle Veteraner fra 1848—50 haft Møde i den forløbne Sommer, og gennem en Deputation have de andraget om at faa en saadan livsvarig Hædersgave. Det kan jo ikke nægtes, at efterhaanden som Aarene skride frem, og disse Mænd blive ældre og ældre, stiger Sympatien i Befolkningen for, at man paa deres Livs Aften dels skal vise dem den Hæder, som ligger i en saadan Gave, og dels skal yde dem Hjælp til, at deres sidste Dage kunne blive lysere. Efter at Deputationen havde været herovre, har jeg forhandlet med Finansudvalget, og fra alle Grupper Side er der Enighed om, at Spørgsmaalet om at yde en Hædersgave til dem fra 1864 ikke bør rejses før efter 1914. Efter at jeg fra alle Grupper Side havde faaet Tilsagn i saa Henseende, har jeg ikke anset det for uoverkommeligt at fremsætte et Forslag som det, jeg nu hermed skal anbefale til det høje Ting.

Det drejer sig om at give enhver endnu levende, som har deltaget i disse Kampe 1848—50, en livsvarig aarlig Hædersgave af 100 Kr. Det er Mening, at den skal tilfalde alle. Ved Jubilæumsgaven i 1898 søgte man at trække et Skel mellem dem, som trængte, og dem, som ikke trængte. Der sparedes derved ikke meget for Statskassen, men der skabtes en Del Bitterhed hos de Folk, som intet fik, ikke saa meget for de Penges Skyld, de ikke fik, som fordi de ikke deltog i den Hæder, der blev vist ved, at man fra Statens Side ydede denne Gave. Jeg har ment, at naar vi nu skulde til at yde en Hædersgave, var det bedst at tage alle med, og vi tage da alle med, hvad enten de leve her i Landet, eller de ikke leve her i Landet, hvad enten de staa under Fattigforsørgelse, under Alderdomsforsørgelse, eller de forsørge sig selv, hvad enten de ere velhavende eller ikke velhavende, hvad enten de ere straffede eller ikke straffede, hvad enten de have faaet Æresoprejsning eller ikke have faaet Æresoprejsning. Der er endnu, mene vi, godt 6,000 tilbage af disse gamle Folk, og Udgiften vil altsaa andrage ca. 600,000 Kr., men efter Naturens